

Weekend weg

Eindelijk is het zover voor de familie Marshall, een welverdiend weekendje weg met het gezin. Na een lange en vermoeiende autorit komen ze aan in het vakantiepark Sunparcs, gelegen in de Vlaamse Ardennen.

“Wauw, kijk die prachtige natuur eens en wat is het hier rustgevend. Vind je ook niet?” vraagt Paige aan haar man.

George die druk bezig is met het uitladen van de auto, kijkt even op naar zijn vrouw en geeft haar, als bevestiging op haar vraag, een knikje met zijn hoofd. Charlie, hun jongste zoon van elf jaar, stuift hen voorbij, het vakantiehuisje in. Hun oudste zoon van veertien jaar slentert achter hem aan. James vindt dit weekend weg maar niks. Hij wil liever direct terug naar huis, naar zijn computer en zijn vrienden.

“Ik neem deze kant van de kamer!” roept Charlie naar zijn broer.

“Mij gelijk, mijn vakantie is toch al verpest,” moppert James terug. “Ik ga wandelen en durf me niet te volgen!” waarschuwt hij.

Tijdens zijn wandeling botst er een meisje tegen hem aan. Hij schat haar leeftijd op veertien jaar. Ze schrikt op van de frontale botsing.

“Hallo daar,” groet hij haar.

“Oh sorry,” zegt het meisje met een zachte stem. Ze wendt haar hoofd direct terug af naar de grond.

“Ook niet echt in vakantiestemming?” vraagt hij voorzichtig. “Het is ook niet leuk hé, met je ouders op vakantie moeten gaan, terwijl je daar helemaal geen zin in hebt?”

Het meisje mompelt: “Neen op vakantie gaan is fijn. Ik had alleen liever gehad dat mijn stiefvader er niet bij was geweest! Ik heb hem niet zo graag, dat is alles.”

James kijkt haar bezorgd aan, ze ziet er zo ongelukkig uit.

Terwijl ze haastig doorloopt, roept ze: “Ik moet nu echt naar huis of mijn stiefvader komt me zo dadelijk zoeken!”

Goh, hij dacht dat hij tienerproblemen had, maar die zijn niks vergeleken met wat dit meisje meemaakt. Wat het ook mag zijn dat ze doormaakt, dacht hij.

Na het avondeten gaat James terug op pad. De frisse lucht doet hem deugd. In zijn eentje buiten zijn, is beter dan binnen zitten en te moeten luisteren naar de onzin van zijn vervelend broertje. Hij dacht even aan zijn vrienden, die hadden thuis waarschijnlijk meer plezier dan hij hier nu al had gekend. Thuis, achter hun ouderlijke huis, kan je op het pleintje bij elkaar komen daar kan je: skaten, aan balsport doen of gewoon wat rondhangen met de andere jongeren uit de buurt.

Hij wist niet hoelang hij al onderweg was, hij was gewoon de wandelpaden blijven volgen die er langs het grote meer en al de vakantiehuisjes lopen. Plots bleef hij staan, wat was al dat geroezemoes? Waarom staan daar zoveel mensen? Iets trok hem ook naar die plek. Hij probeerde iets te zien, maar er stonden teveel mensen die stonden te duwen en te trekken, om ook maar iets te kunnen opvangen van wat daar gaande was. Hij wilde net iets naar links opschuiven toen hij, naast hem, het meisje van vanmiddag opmerkte.

“Oh,... hallo jij! Ik wilde je vanmiddag nog naar je naam vragen, mijn naam is James.” deelde hij haar mee.

Glimlachend en fluisterend zei ze: “Dag James. Ik ben Angel.”

James merkte dat ze hem een glimlach had gegeven, hij was blij dat ze zich kennelijk beter in haar vel voelde dan vanmiddag.

Hij vroeg: “Weet jij waarom al die mensen hier staan?”

“Ja,... ze staan naar mij, mijn mama en stiefvader te kijken,” fluisterde ze weer.

James keek haar verward aan, wat bedoelde ze? En waarom fluisterde ze al heel de tijd?

“Angel, waarom fluister je?”

Maar hij moest niet op haar antwoord wachten.

Plots zag hij dat de andere mensen gewoon dwars door haar heen liepen. Perplex bleef hij staan.

“Angel, ... jij bent een ... geest ... en ik alleen ... kan je zien én horen. Hoe komt dat?” stotterde hij.

“Sstt, geen paniek. Inderdaad, jij kan dat alleen, maar dat komt omdat jij dat graag zelf wil,” beaamde ze. “Kom mee!” Ze trok hem mee naar het speeltuintje dat achter hen lag. Ze nam plaats op de schommel. Hij ging achter haar staan en gaf haar een lichte duw in de rug. Zijn aandacht ging nu volledig uit naar haar uiterlijk. Ze was blootsvoets en droeg een dun wit katoenen kleedje. Haar lange blonde haren, waaiden losjes mee in de

richting van de wind. Eigenlijk zag ze eruit, zoals een mooie engel.

Nu wist hij niet goed hoe hij zich moest voelen, langs de ene kant vond hij dit allemaal héél tof, maar aan de andere kant was dit toch ook best eng. “Angel, ik droom er wel eens van om een geest in het écht te mogen ontmoeten, maar ik heb jou niet dood gewenst,” zei hij moeizaam.

“Geen paniek! Jij hebt mij ook niks aangedaan!” lachte ze hem toe. “Mijn mama en ik waren niet meer gelukkig, we leefden beiden constant in angst voor mijn stiefvader. Als hij wat teveel heeft gedronken, dan verandert hij in een agressieveling. En deze avond is gewoon verkeerd gelopen! Ik wist dat ons ooit zo een dag stond te wachten,” gaf ze toe.

James ging op de vrije schommel naast haar zitten en staaarde haar aan. Voorzichtig vroeg hij: “Maar waarom ben je nu dan niet boos? Ik zie je enkel maar glimlachen.”

Ze probeerde haar blijheid te verwoorden voor hem. “Hoe raar het voor jou ook mag klinken. Mijn mama en ik hebben nu eindelijk een vrij gevoel. We zijn verlost van mijn stiefvader, van die akelige man!”

“Sorry,” Hij schudde zijn hoofd, “ik kan me niet inbeelden hoe het is om zo een slechte ouder te hebben. Ik klaag veel over die van mij, maar eigenlijk zijn ze wel ok!”

“Het is niet erg, ik ben heel blij voor jou, zo hoort het ook te zijn!”

Mijn papa was ook zo een lieve ouder, hij is gestorven toen ik vier jaar was. Ik verheug mij op straks, dan zie ik hem weer. Nog even en dan zijn we terug een compleet én gelukkig gezin, vanuit de hemel” lachte ze. Nu was het haar beurt om hem even aan te staren. Ze raapte haar moed bij elkaar. “James, mag ik je iets vragen?” vroeg ze verlegen. Ze kon maar beter ineens blijven doorpraten, voor ze het niet meer durfde. “Het zit zo, ... ik heb eigenlijk nog nooit een vriendje gehad, dus ik heb ook nog nooit een eerste kus gekregen van een jongen.”

Voelde hij nu dat hij een lichte blos op zijn wangen kreeg? Hij keek haar lief aan, trok haar schommel naar zich toe en gaf haar een lange en tedere kus op haar mond. Met een lach van oor tot oor bedankte ze hem. Haar wens was eindelijk in vervulling gebracht. Een échte, en niet onknappe, jongen had haar, op haar dertien jaar, haar eerste kus

gegeven. Met een nog zalig gevoel in haar buik, stond ze op van de schommel, nam ze zijn hand in die van haar en wandelden ze samen terug naar haar vakantiehuisje.

Daar aangekomen liet ze haar hand uit de zijne glijden, ging op haar tippen staan en gaf hem nog snel een kusje op zijn wang. “Dank u James, voor dit prachtige moment samen. En treur niet om mijn dood. Ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld als nu! Voor sommige mensen is in leven blijven erger dan dood gaan, en dat was voor mij en mijn mama ook zo,” zei ze.

Angel keerde zich om en liep terug naar haar lichaam en stapte erin.

Wow! Dat was raar om in het écht te zien, zoiets zie je normaal enkel in een film gebeuren.

”Oh ja, en ik ga jouw beschermengel worden!” riep ze hem nog toe. Ze zwaaide hem nog een goedendag, voor ze helemaal in haar lichaam verdween.

Hij had respect voor dit meisje! Hij zou nooit iemand iets vertellen over hem en Angel, dit was hun geheim. Hij bleef nog even staan, maar plots voelde hij de drang om naar zijn vakantiehuisje terug te gaan, naar zijn ouders en broertje. Daar aangekomen zag hij iedereen in de woonkamer zitten. Hij haalde zijn hand door het haar van zijn broertje, gaf zijn ouders een vlugge kus op de wang. Terwijl hij naar zijn kamer liep, draaide hij zich nog even om en zei: “Weet dat ik jullie allemaal graag zie!”

“George, wat is er met onze oudste zoon aan de hand?” vroeg Paige geschokt.

“Geen idee Paige. Wie weet wat er in het hoofd van die tienerjongen omgaat?” zei hij even opkijkend over zijn krant, “Maar geniet gewoon van de vijf minuten vriendelijkheid en die stralende lach die je nu van hem krijgt, zou ik zeggen!”

Geschreven door Jaimie P.

